

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemam veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/2 8. uri popoldne.

Štev. 138.

V Ljubljani, v soboto 20. junija 1885.

Letnik XIII.

Kolera.

Grozna beseda, ki vsakega v dnu srca pretrese, ki je le kedaj v kraji živel, kjer je ta silna sovražnica človeškega rodu svoje grozovito gospodarstvo izvrševala. Ljudje, zjutraj še zdravi in krepki, so v kratkih urah umirajoči ali mrtvi. Koliko jih pri tem, kar je za vsakega najstrašnejše, nastopi v naglici poslednjo pot v nepoznano večnost brez priprave, brez poslednje tolažbe in sv. zakramentov za umirajoče. Res je, da se jih kljubu neugodnemu značaju bolezní mnogo obhaja in previdi, kolikor se jih ravno še doseči more, toda mnogo jih pa umrje brez te tolažbe, ker jih je deloma smrt prehitela, deloma pa bolezen sama zaradi svojega značaja zadnje popotnice prejeti ne dopušča. Povsem je toraj opravičen strah, ki ga imajo ljudje pred grozno morilko in šibo Božjo, pred kolero, ki jo tudi po naših krajih dobro poznamo.

Zopet se je prikazala letos takoj na spomlad na Španjskem, kjer so jo lansko leto tudi že nekoliko imeli. Grozno se je že takoj v svoji prvi dobi razširila! V Madridu so jo tajili dolgo časa in še sedaj je nočejo priznati s pravim imenom, temveč pravijo, da ta ni nalezljiva azijska kolera, pač pa kolerina, kakoršna je po južnih krajih ob srednjem morji ležečih vsako leto navadna, kedar huda vročina nastopi. Pa, kakor vsa poročila kažejo, bo vendar le prava azijska kolera. Do sedaj se po drugih deželah ni prikazala; Bog daj, da bi se tudi znanprej ne. A danes obrača naša pozornost na-se drugo poročilo iz Španjskega.

Na Španjskem namreč izumili so zdravniki sredstvo, s katerim mislijo človeštvo pred to boleznijo obvarovati. Pregnati mislijo namreč Belcebuba s satanom ali podomače, klin s klinom. Kako to, bo ta ali oni radovedno vprašal?

Prav na tak način, kakor se preganjajo kozé s kozami, da se namreč ta bolezen v naše telo, oziroma v kožno plast naravnost vepi. Ljudje so to novotarijo, ktera se pa sicer še ni potrdila, iz začetka sumljivo gledali; ker so pa videli, da izmed tistih, katerim je bila kolera stavljena, vsak le nekoliko oboli, ne umrje pa skoraj nihče, dobili so

pogum in se dajo sedaj kar tolpoma kolero cepiti. Dr. Ferran, predsednik dotične komisije, vepil je že kolero več kakor 1000 ljudem in pravijo, da mu še niti jeden ni umrl.

Vlada sama je komisijo imenovala in jo poslala na pomoč ubogim Valencijanom, kjer kolera grozno davi in ljudi pobira. Dotična komisija je šla tje, kjer je kolera najbolj razširjena in se je na dva dela razdelila. Prvi del ostal je v Valenciji in nalezljivko opazuje, drugi odšel je pa v Jativo, kjer je središče okuženih krajev in ondi ljudem kolero stavlja ali vcepljujejo in potem učinek na vcepljenih opazuje. Godi se pa tisto vcepljevanje tako-le:

Bolnik ali pa tudi zdrav človek roko stegne; zdravnik jo z levico nategne z desnico pa brizgalnico napolnjeno s „commabaccilom“ (kolerno tvarino) od spod navzgor v kožo zapiči. S palcem pritisne potem zmerno na batič brizgalnice, s čemur kolerno tekočino v kožo brizgne.

Dr. San Martin je nedavno opazoval učinke, ki jih tako vcepljevanje napravi. Vcepljenci so sami pripovedovali, da jih je na dotičnem mestu nekoliko roka bolela in trudna postala; poleg tega so pa čutili, da se jim je kri zdatno razgrela in pa žila jim je hitreje bití jela. Nekteri so se celo tako razgrelí, kakor bi imeli mrzlico, drugi občutili so nagnenje k bljuvanju ali (pa se jih je lahka driska prijel), toda pri nobenem niso taki učinki dolgo časa trajali. Izmed vseh vcepljenecv pritožil se je le jeden o hudih bolečinah v roki, drugi so komaj čutili, da se je z roko neka sprememba zgodila. Da je prvega roka huje bolela, mislijo, da je izviralo od tod, ker se je njemu sokrovica povprek in v ravnovaje v ranjeno roko brizgnila, vsem drugim pa na pošev od spod navzgor. Dalje zdravniki tudi skrbno preiskujejo kri pri vcepljenih kakor tudi gnoj, ki se na vcepljeni rani napravi in pa iztlači ali bodo kje zasledili nevarno in kužno tvarino, ali sploh kako drugo spremembo notranje kakovosti. Kaj da so tukaj zasledili, še niso razglasili.

Vsaka reč na svetu ima svojo solnčno in senčno stran, svoje prijatelje in sovražnike, svoje pospeševalce in svoje zatiralce. Koliko hvale se je prepevalo že Angležu dr. Jennerju kot izumitelju

cepljenja koz od ene strani in koliko zabavljanje prišlo je ravno o tej zadevi od druge strani, češ da, cepljenje koz ne koristi prav nič, ker so se slučajno prigodili, da so ljudje, katerim so bile koze cepljene, ravno za kozami pomrli. In res še dandanes, posebno pa v najnovejših časih, je število sovražnikov in nasprotnikov cepljenja koz enako veliko z onim, ki ga zagovarjajo.

Kako se bode zdravniški svet o vcepljenji kolere sploh izrekel, se bode kmalo čitalo. Da bodo tudi tukaj razna mnenja na dnevnem redu, je pač gotovo, kakor je bilo lansko leto na južnem Francoskem, kjer je nemški profesor dr. Koch kolero študiral in je prišel do spoznanja, oziroma do trditve, da je kolera nalezljiva po takozvanih glivicah (commabaccilus). Na to oprt nasvetoval je tudi hudo vročino, v kateri naj se okužena obleka nekaj časa pusti, kot dobro sredstvo proti koleri. Francoski zdravniki so pa morda iz nagajivosti, da bi učenega Nemca osmešili ali pa tudi iz boljšega prepričanja, Kochovo teorijo o kolernih glivicah kot prazno in brezmiselno zavrgli, češ, ta je bosa in so v dokaz svoje trditve nekaj taceih kolerabaccilov povžili, ktere so iz izmečkov ali pa iz črev in želodeca mrličev nabrali, ki so za kolero pomrli in glejte, časniki trdijo, da še ni jeden od tistih zdravnikov, ki so kolerabaccila za poskušnjo že lansko leto povžili še ni umrl. (A za tak poskus mora človek res zdravnišk želodec imeti!)

Politični pregled.

V Ljubljani, 20. junija.

Notranje dežele.

Na Českem so petakarji propadli. Kakor znano, sklenil je lansko leto česki deželni zbor soglasno, da se dá tistim davkoplačevalcem volilna pravica za deželni zbor, kateri z všteti izvanrednimi prikladami vsaj po 5 gold. direktnega davka plačujejo. Kakor vsaka postava, morala je tudi ta, ki so jo Herbst in tovariši na dnevni red spravili, na Dunaj pred cesarja po potrjenje. 17. t. m. je pa deželni česki odbor naznanil, da omenjena postava ni dobila najvišjega potrjenja, ker se ne strinja z

LISTEK.

„Dvanajsterim večerom“ zadnji dodatek.

(Dalje.)

IV. Očita mi g. pesnik, da sem iz družega nejasnega dela pesni razlagal prvega, ki je dovolj jasen, čisto krščansk; moral bi bil, pravi, iz prvega drugi del razlagati ter najti v njem misel krščansko. A jaz trdim, moje razlaganje vršilo se je strogo po vseh pravilih eksegetičnih. Vprašati se mora pred vsem, kje je glavna misel, v prvem ali drugem delu? Pesnik sam na to odgovarja z naslovom pesni, v katerem je ob kratkem izrazil glavno misel pesni: Človeka nikar! To misel pa najdemo izraženo v drugem delu, na koncu. Dalje pa uči hermenevtika, da so vse druge misli glavni misli podrejene, ker ne služijo v drugo, nego v dokaz in pojasnilo glavne, zatoraj pa se morajo vse razumeti in razlagati po glavni misli. To je naravno; saj vendar moramo čevlje meriti po nogi, ne pa noge po čevljih, ker ti so zaradi one. Ker je pa v pesni drugi del glavni,

prvi pa drugemu podrejen, moramo prvega iz družega razlagati, ne pa narobe. Zatoraj sem tudi jaz pred vsem razlagal drugi del, in ker se nekterim ni zdel jasen, razjasnil sem ga; to razjasnjenje pa je bilo potrebno zato, da se je razgnal oni polumrak, v kateri je poezija sploh zavita; govor pesniški je sam na sebi na prvi pogled nejasen, posebno prozaičnemu (navadnemu) človeku, zatoraj treba ga je s treznim razumom razmotriti; a brž, ko sem pesniško meglo razgnal, upoznala se je brez siljenja in nenaravnega zavijanja ona misel, ktero sem glasovitim verzom zasodil. Sicer pa se ne more trditi, da je prvi del jasnejši od družega. Nikakor ne. Res sicer, kar pravi g. pesnik: „V prvem delu stopim v duhu pred Boga in gledam v njegovo delavnico, recimo v stvarnico božjo. Že ta situacija kaže, da moj Bog ni bog panteistov. Jaz ločim delavca od delavnice, stvarnika od stvarnice. Tukaj je toraj osobni Bog. In ž njim govorim (ločim sebe od njega), občudujem itd.“ Res sicer, a kaj pomaga vse to? Tako ali enako, rekel sem, govore tudi večkrat oni, ki tajé direktno ali indirektno pravega, osebnega Boga. Berimo naslednje verze:

— — — — —
Oh, v bolečinah hčerka se krivi;
S pestjo nemilo smrt ji grlo davi!
Pogleda me — in ta pogled mi pravi:
Trpim, zakaj mi ne pomagaš, oče! —
Oh, dete, eden te lahko ozdravi,
On vidi te, a pomagati noče!
Jaz srčno kri prelil bi zate rad...
In trpko mi bridkost sree zalije,
Obup in srd se mene polastita;
Užaljena mi duša v nebo vpije,
Pregrešni človek stvarniku očita:
„Ti oče? — jaz sem oče, gledati
Ne morem jaz trpečega otroka!
Ne čuješ-li, kako zdihuje, stoka?
Nedolžni glas v nebo ne najde pota?
Ti mirno gledaš, meni sree poka,
Kako je razžalila te sirota? —
Ne! ne poslušaj mene, ženo glej,
Kleče te moli, grenke solze toči.“

Glejte no gosp. pesnik, ali ne loči pesnik Stritar tudi tukaj stvarnika od stvari in sebe od Boga, ne priznava li osebnega Boga, ne govori ž njim? In vendar, kaj bote rekli o tej pesni? Ni li v njej izražena največa blasfemija, najhujši pesimizem? Tako govoriti o Bogu, mar

občinsko postavo mesta Liberce, ktera za volitev v državni zbor veliko večji davek kot temeljno podlago zahteva, kakor pa ga sedaj petakarska postava dopušča. Ker so pa petakarji na Dunaji, toraj v prestolnici in na prvem mestu cesarstva svoje pravice dobili, se jim te tudi drugod menda ne bodo mogle odrekati. Vsled tega na Českem in morda tudi drugod ne bo drugzega kazalo, kakor občinsko postavo spremeniti, ako jo bodo hoteli z deželno ubrati. Kajti jako čudno bi bilo, da bi se petakarjem volilna pravica za deželni zbor odrekala, ako se jim priznava za državni zbor, kjer se vendar bolj imenitne postavice delajo kakor pa v deželnem zboru, kateremu je dandanes delokrog večinoma le na narodno gospodarstvo v domači deželi omejen.

Ogersko razstavo v Budapeštu obiskala je včeraj deputacija dolnjeavstrijskega obrtniškega društva. Sprejela sta jih nadstarešina Ráth in pa državni tajnik Matleković, ki je tudi došle goste dostojno pozdravil. Na hvalo se mora pripoznati Madjarom, da pripoznajo, od koga so se učili. Matleković je namreč rekel, da bode Dunajska deputacija takoj zapazila vpliv, ktereja je imela avstrijska obrtnija na Ogersko. Avstrijski kapital, avstrijsko razumništvo in avstrijska delavna moč morajo dostokrat priti na pomoč Madjarom in le želeti je, pravi Matleković, da naj vgodnega medsobojnega razmerja vpliv še dolgo dolgo blagodejno deluje na koristen uspeh. Predsednik obrtniškega društva, dr. Banhaus, se je zahvalil za prijazen sprejem in laskavo pripoznanje tostranskega napredka, ktero tudi sosedi koristno postaja. „Resnobno bomo pregledovali napredek vašega dela, ki ste ga dosegli na obrtnem polji; brez zavidnosti vam jih pripoznavamo s srčno željo, da naj bi Bog vaše daljno prizadevanje blagoslovil!“ Res lepo se bere in kaj prijetno sliši, kako da učene glave, kakor je ravno dr. Banhaus, javno pripoznavajo, da je prazno delo brez sreče z nebes. Le najnovejši liberalni delavci, ki se bolj anarhistom kakor pa kristjanom bližajo, nočejo nič več vedeti o božjem blagoslovu in se le na svojo moč zanašajo.

Vnanje države.

Na **Laškem** je veliko hrupa napravil članek časnika „Piccolo“, ki je pisan o laški armadi, o kateri pravi, da je morda med Evropskimi stalnimi armadami najslabša. Rezerva ni osnovana, o brambovcih se jim pa na Laškem do sedaj menda še ne sanja ne. Večina v parlamentu je vsled tega jako potrta. Se bodo že potolažili! Kaj potrebujejo rezerve in brambovcev poleg tolikošne sreče, ker so vselej nekaj na dobičku, naj zmagajo ali naj so tepeni. Pri vsem tem še lahko Boga zahvalijo, kajti rezerva kakor tudi brambovci, če tudi le na papirji velja mnogo novcev, tistih jim pa na Laškem ne ostaja preveč. Do sedaj so tudi brez brambovcev in brez rezerve poleg batin tudi povsod še nekaj zemlje dobili, kadar je bilo kaj vojske; le okoli Rudečega morja se jim letos sreča nič kaj prijazna ne kaže. Edino zaradi Rudečega morja in Suakima pa tudi ni vredno za reservo skrbeti, ali brambovce postavljati.

Ministerstvo bi toraj na **Angleškem** zopet imeli, toda ne dela še ne. Ni še vse, kakor bi moralo biti. Marki Salisbury, ki je duša in gibalna moč novemu kabinetu, se še vedno z liberalci pogaja za podporo, ktere konservativni kabinet od njih pričakuje. Kaj ne, da se to nekako čudno sliši, da bi liberalci nasproten kabinet podpirali. Da, res je čudno, ali vedeti je treba, da je ta podpora bolj negativnega, nego pozitivnega značaja. Novi konservativni kabinet ne zahteva druge podpore, kakor tako, do kakoršne ima vsak poštenjak pravico: on le prosi, da bi mu liberalci ne nagajali, da bi mu ne metali polen pod noge, dokler se v jeseni o novih volitvah ne pokaže, čegava bo večina v zbornici in kdo bo gospodar v deželi. Do sedaj še niso ničesar dosegli in vendar morajo doseči obljubo, da

li ni toliko kakor pravega Boga tajiti? Ne veste, da beseda in stavki imajo lahko več pomenov, a ktereja izmed teh imamo izbrati, da določi kontekst? Govoré o kontekstu pa voditi nas mora glavna misel, ktero ste Vi sami že v naslovu jasno izrazili. In ravno zato, ker ste v drugem glavnem delu izrekli pesimistične nazore o Bogu in stvarjenji, sem tudi jaz izmed dveh mogočih razlag prvega dela sprejel tisto, ki se z drugim ali glavnim delom zлага. In to sem storil, da bi zavrnil Brisko politično-katoliško društvo, ki je posebno iz onega prvega dela sklepalo na katolišk značaj cele pesni, in tudi drugzega dela, kjer je izražena glavna misel. Reči sem hotel s tem, da omenjeno društvo nima pravice tako sklepati, ko pesnik v drugem delu v zadnjih verzih vzame pesni vse, kar bi znala imeti katoliškega v prvem delu. S tem pa nisem hotel ob enem reči, da pesnik ni katoliško mislil, a očital sem mu nedoslednost, ktero je zakrivilo nezadostno, površno poznanje katoliške resnice in zmot pesimističnih, ki imajo večkrat res lice navidezno krščansko, tako, da se dá lahko vsakdo preslepiti, ako si ni pred očesa ubistrl s katoliško resnico.

(Dalje prih.)

jih bo liberalna večina vsaj do novih volitev pri miru pustila, ker bi jim sicer poslovanje ne bilo mogoče! Poprejšni minister notranjih zadev Harcourt se sicer nadja, da bodo bodoče volitve Gladstoneju že zopet čelo z lavoriko ovile. No, če boljsega nimajo, naj si trud za lavorike le prihranijo, kajti tukaj ste le dve reči možni. Ali so neresnična in zlagana vsa časniška poročila o Gladstonu, kar jih je od Aleksandriškega bombardovanja pa do danes prišlo med svet in teh ni ravno malo ter je Gladstone res diplomat velikan kakoršnega si je Evropa v njem domnevala, dokler se ni tako neumljivo blamiral, ali pa so Angleži bebeci, ki ne razločijo zasluge od sleparstva. V enem kakor v drugem slučaju lavorike niso na pravem mestu, oziroma zopetna izvolitev Gladstoneja za prvega ministra. Naj bodo veseli, da so se nezmožnega človeka znebili. Gladstone pa naj vzame sekuro in naj gré v svoj park drva sekati.

Francoska že zopet žaluje za možem, ki je svoje življenje službi na slavo domovine posvetil. **Admiral Courbet** obžaluje, ki je bil zapovednik Tonkinskega brodovja in je trudne oči zatisnil, kedar je svoje veliko delo dovršil — kedar se je namreč med Francozi in Kitajci podpisala mirovna pogodba. A admiral Courbet je bil po splošnem mnenju mož, ki bi bil v slučaju kake vojske angleško-francoske popolnoma sposoben za vrhovno poveljništvo na morji. Z njegovo smrtjo zgubila je Francoska mnogo, da grozno veliko. Dela njegova so najslajnejši dokaz te zgube. Za njim ne žaluje le dežela in vojna sploh, ampak britko ga bode pogrešala mornarica in njemu izročeno Tonkinsko brodovje. Umrli je dokončavši vse, kar mu je domovina naročila, v službi in na čelu izročeni mu vojakov. Admiral Courbet je bil vojak, ki ni poznal ne strahu, ne graje, ampak storil je vse vselej, kar je bilo po okoliščinah potrebno. Pravijo, da ga bodo na Francosko prepeljali in z isto slovesnostjo k poslednjemu počitku spremili, kakor Viktorja Hugo-na. Tudi Courbeta mislijo v Panteonu k počitku položiti.

Izvirni dopisi.

Iz Kroepe, 18. junija. (Birmovanje.) Radovednost in neka k sreči priraščena ljubav do tega kraja ste me gnali po prašni cesti med gromenjem topičev sosedne fare Kamnegorice proti Kropi. Kar očaral me je pogled na ta skriti, po naravi v ozko strugo vtesnjeni kraj, ko se mi je danes 17. junija v tolikem lišpu predstavil. Pri prvem pogledu mi je že od daleč namigovala velikanska zastava z nad stolpa cerkve Matere božje, kakor da je hotela reči: Pridi in videl bodeš, da Kropa niti v verskem niti v narodnem oziru ne skriva svojega lica, ker dobro se zaveda, kdo bode ravnokar prestopil tesni prag v njeno središče.

Podvizal sem se dalje ter ves znenadjen v sree ginjen obstal pred prvim slavalokom, kateri podoben lično pletenemu okvirju imel je z zlatimi črkami napis: „Kropa“. Od tod grém dalje med majiči na obeh straneh ceste do drugih, še krasnejših vrat, katerih krov v podobi trikota je bil z fužinarskih izdelkov. O kratkem se mora reči, da je ta iz samih železnih izdelkov umetno sestavljena piramida osupnila vsakega. Naj bi tudi pod trikotom zanimivega napisa ne bilo, bi bil ta mrtvi v vihrajočih slovenskih zastavah v zrak strleči kip sam klical: „Glej prevzvišeni vladika! to iz zemlje vstvarjajo naše roke i to prinesemo v proslavljenje Tvojega prihoda.“ Od tod naprej bilo je prekrasno! maj pri maju s pripetimi venci; majiče so spenjale belo-modro-rudeče verige skozi celi trg. Pri tretjem slavaloku poleg Karol Pibrovčeve hiše okrašenemu z mnogoterimi pozdravljajočimi napisi se je že videl četrti, pri katerem se je imel pozdraviti ljubeznjivi, težko pričakovani viši pastir. Tam je vihralo mnogo zastavic, vencev, lampijonov je bilo vse polno. Vse je bilo ogrnjeno v najdražjo haljo, Kropa kakor nevesta čaka ženina svojih nedolžnih. H krati se dvigne od dveh strani dim, zagromeli so topiči, nastalo je vse tiho šepetanje ljudstva in glasni „slavo“ klici in ta hip smo gledali prijazni obraz vzvišenega pastirja, ki je obstal pred železnim slavalokom, ker tu mu je skazovalo svojo vdanost ter prosilo blagoslova valjavnično in fužinsko vodstvo z delavci, ki so držali v rokah svoje nevarno orodje. Sredi trga ga je pozdravila častita duhovščina in občinski odbor. Stopal je tako prijazno gospod vladika med čast. g. župnikom in med g. županom, za njimi druga č. duhovščina s ključarji in odborom občine med dolgo vrsto klečečega ljudstva proti cerkvi, ktera vsa ozaljšana je že od zunaj kazala, kdo jo obišče. Velik vtis napravil je pogled na toliko okrašen božji hram, orglje so završale in peveci pod vodstvom do-

tičnega organista krepko zapeli „Ecce sacerdos“, med tem, ko so mil. knezo-škof molili, daje gosp. župnik vernim blagoslov z Najsvetejšim. Ko je ogrnil Kropo mrak, vsipal je umeteljni ogenj svoje razne prizore in namah bil je celi trg razsvetljen, ljudstvo je veselo ter z navalom hitelo proti župnijski hiši. Tje je tudi prikorakalo z lampijoni krdelec pevcev, kateri so pod vodstvom g. učitelja zapeli tri pesni: „Sveta noč“, „Lepa naša domovina“ in „Naglo bratje“, naučene po g. Jan. Zupanu. Zopet lep dokaz, kako lepo petje ljudstvo ljubi, kajti vse se je trlo poslušalcev. To jako krdelec je bilo lansko leto in preje že pod vodstvom Janko Zupana, ker se je pa ta preselil v Kamnogorico in vsed bolezniki pouk opustiti moral, jih je vzel v varstvo g. učitelj Kropniški.

Na dan birmovanja je bila Kropa vsa v veselje vtopljenja. Pravi praznik je bil za verno ljudstvo, ko nam je prevzvišeni iz lece tako temeljito, ljubeznjivo vsajal nauke sv. vere v srca, in to v lepem slovenskem jeziku. Sv. mašo so služili mil. knezoškof veličastno; tudi zbor je svoje vlogo dobro izvrševal. Pri vstopu Ecce sacerdos: Tomcev. Kirie: Försterjev (od Missa de Sancta Caecilia). Sanctus: Keimov. Agnus Dei: Hamov; za Offertorium so peli neko drugo latinsko pesen. Birmovanje in cela slavnost vršila se je v najlepšem redu; a predolgo bi bilo, ko bi hotel vse popisati do kraja, da so nas mil. knezoškof zapustili. Le reči moram in vsak bode to pripoznal, da se je v Kropi za dostojni sprejem vladike vse mogoče storilo od strani cerkvene oblasti in od strani županstva in da so se merodajni krogi tako rekoč kar skušali, kdo bode lepše in bolje svojo nalogo izvršil. Vsa čast Kropi in njenim prebivalcem!

Iz Korita pri Dobrniču, 16. junija. Redko kdaj ste kak dopis od tod dobili; naj toraj nekoliko poročam iz naših krajev. Težavno delo imajo tukajšni posestniki, ker vsa svoja zemljišča, njive, travnike in gojzde imajo le med kamenjem. Vendar pa posebno revni niso, ker se mnogo pečajo z živinorejo; imajo namreč dosti pašnikov in senožet, toraj tudi krme, kjer pa je to troje, tudi ne manjka gnoja, ki njive rodovitne stori. Pa tudi ljudje so jako pridni in marljivi. V cerkev hodijo radi in duhovnik jim je še po stari navadi poslanec božji, ktereja je treba poslušati in vbogati.

Dandanašnji svet bodo menda uši končale. Značiti mislite, da se je tudi k nam trtna uš pritihotapila ter začela razdevati naše vinograde? Ne, tega mrčesa, hvale Bogu, še do zdaj pri nas ni; pač pa je prišla neka druga uš in se je lotila naše leščovine. Leščevja je pri nas mnogo in nam prav dobro služi za kolje v vinogradih in za druge domače potrebe; brez njega bi bili prav težko. Pa kakor kaže, se nam zná le škoda goditi. Kakor trtna uš trte, tako se loti neka uš leskovine, da začne kmalo hirati ter vsahne. Če bode šlo tako naprej, kakor se je zdaj pokazalo, nam ta požrešna žival lahko v dveh letih vniči vso leskovino.

Še nekaj. Pred 14 dnevi došel je k nam gosp. Pečnik, da bi tudi tu zasledoval starinske reči. Kopal je najpred na Koritih in potem na Dobravi. Najdel je tu mnogo keltiških grobov, iz katerih izkopava sulice, sekire, igle, naročnice, koralde in druge take starine. Kakor kaže, bilo je tu mnogo keltiških naselbin. Na hribu Gradišče so imeli menda trdnjavo, iz ktere so se proti sovražnikom branili. Ali koliko so ubogi ljudje trpeli, preden so ta hrib vstvarili! Kakor kaže, so iz vse okolice kamenja vkup nanosili ter si okrog in okrog trdno zidovje napravili; v sredi pak je bilo prostora za več tisoč ljudi. Posebno je, da so si železno orožje in orodje sami kovali ker nahaja se v zemlji mnogo kovaške žilindre. Ravno v tej okolici se je našlo veliko sulic in pšic, s katerimi so na sovražnika streljali, so morali že dosti bojev imeti. Takih reči je tukaj veliko pod kamenjem in prav dobro so se ohranile; menda zato, ker tukaj ni nobeden kamenja prevajeval, saj ga imajo kmetovalci še tako preveč po lastnih njivah in travnikih.

G. Pečnik pravi, da mu je le še eno tako trdno Gradišče znano, od ktereja bode pa sam poročal.

Pri vasi Rovte se nahajajo ostanki Rimljanov — rimski novei. Pred nekoliko leti je našel kmetovalec Perpar 300 rimskih srebrnih novcev na njivi med skalovjem. Znabiti so imeli Rimljani tu svoj vojaški tabor ter se vojskovali s Kelti, katerih najbrž v močni trdnjavi niso mogli tako hitro premagati. Rimeci imeli so tu pozneje tudi svoje se-

lišče, ker imeli so tudi svojo cesto čez Dobrnič, Korigo proti sedanji vasi Mačkuc blizu Dvora. Misli se, da imeli so tam Rimljani precej veliko selišče, ali tudi kako trdnjavo, ker nahaja se tu prav veliko rimskih starin.

Naj bo za danes zadosti, znabiti drugikrat še kaj, če Vam bo sicer taka roba všeč.

Iz Mariborske okolice, 18. junija. (Gospodarske zadeve.) „Vroče je, vroče! Suša je, ali ne bo dežja? Kako se kaže v vinogradih, ali že grozdje cvete?“ To so zdaj navadni pogovori med znanci in sosedi, kajti v resnici imamo veliko vročino. kakošne že dolgo ne o tem času; jako lepo vreme, kakoršnega ob času košnje že tudi mnogo let ni bilo, vendar tudi suša je že taka nastala, da vse hrepeni po dežju. Dež bi vroči zrak nekoliko razhladil in žejno zemljo napojil ter po tratih že suho travo spet oživil. Grozdje se pripravlja na cvetenje, bolj rane „sorte“ pa že cvetejo, zavoljo tega bi vinogradnikom po kratkem dežju toplo vreme najbolj ugajalo, da bi grozdje moglo naglo odevesti, vendar za druge pridelke pa bi le rajši dež imeli, sicer bodo vsi poljski sadeži zaostali in tudi sadje, katerega itak letos ne bo veliko, bode vročina preveč pritisnila ter bode odpadlo. Najbolj rodne so letos slive in hruške, drugih sort sadja pa ne bo veliko, pa tudi ni zahtevati, ker je bilo lani skoro brez izjeme vse sadovno drevje jako rodno ali polno.

Čebelarji so z letošnjim vremenom tudi zadovoljni; čebele se dozda jako dobro obnašajo.

Pri vinogradih blizu mesta je postalo bolj živo, ker so se začeli mestjani, katerim že mestni prah in vročina presedata, k svojim vinogradom seliti. Samo šole še nekatere gospode in gospe zadržujejo, da nemorejo prej mestnih zidov zapustiti, dokler za otroke počitnice ne nastanejo. Ko bi bil g. minister Konrad že letos zaukazal, naj se počitnice začnejo s 1. dnem julija, bi gotovo ravno tako ustregel starišem, ki imajo zunaj mesta kakšno pristavo, kamor se radi v jesen preselijo, kakor otrokom, ki se itak vsakih počitnic komaj čakajo.

Nekateri Mariborčani pa bi ravno letos čim prej radi mesto zapustili, ker imajo v mestu jako neugodno življenje; zavoljo mnogega zidanja po več krajih mesta, zavoljo suše in vetra je namreč po ulicah včasih tak prah, da je še nam okoličanom preveč, kedar v mesto pridemo. Nasproti pa nas to veseli, da imajo delavci toliko dela, in zlasti, da so se mestjani s toliko gorečnostjo poprijeli popravljanja svoje mestne farne cerkve. Tudi zidanje kapelice šolskih sester gre urno naprej in kolikor se iz do zdaj postavljenega zida spozna, dobile bodo prav čedno cerkvico.

Naj bo za zdaj to dovolj, o priliki spet kaj drugega.

Iz Mariborske okolice, 19. junija. (Raznoroosti.) Danes je zdaten pa rahel dež napojil žejno zemljo in ohladil vroči zrak, toraj bode menda ponehala prehuda vročina in suša, ktere smo se že bali. Ljubi Bog pač za nas bolj skrbí, kakor si zaslužimo; kajti razžaljenja božjega slišiš in vidiš lahko vsak dan, kamorkoli se obrneš. Najhujše je v tem obziru ob nedeljah in praznikih zvečer, ko delavci težko zaslužene krajece po mestnih beznicah pustivši domú gredo, in ko hlapci, dekle in vojaki kot največa gospoda na sprehod hodijo. Jaz sicer ne vem, koliko je sicer za vojake in vojaške namene boljše, da vsak polk v svoji domačiji ostaja, pa to vem, da je v нравstvenem obziru to slabše kot je bilo poprej, ker se lahko stara znanja španovije nadaljujejo in nove ložej delajo. V tem obziru je v mestu in okolici veliko pohujšanja in gotovo bode še hujše, ko sedanja mladina doraste, ako v merodajnih krogih ne bodo začeli skrbeti, da se mladina oistreje in bolj v krščanskem duhu odgoja. Le krščanski duh, združen z verskim prepričanjem, je v stanu spolnim strastim zadosti močen jez postaviti.

Ravno teh dveh pogojev pa pri naši šolski odgoji ni, in s časoma jih tudi pri domači odgoji ne bo, jih tudi zdaj že marsikje ni najti. Mesto da bi šolska odgoja bila v krščanskem duhu, mora biti v nemškem duhu, nemški ali bolje nemčurski duh pa itak verskega prepričanja ne pozna. Znano je že, s kakšno silo se je nemški „Schulverein“ vrgel na šole pod Pohorjem, ktere ima že skoraj vse v svoji oblasti, pa tudi v drugih okoliških šolah prevladuje nemški duh, dasiravno so učenci in učenke skoro brez izjeme slovenskega rodu. O mestnih šolah še ne govorim, čeravno je tudi ondi morebiti nad polovico otrok slovenskih.

Pri šolah v okolici, ki so bile skoro vse na novo postavljene, bila je prva skrb šolskih očetov nemški napis na šolo, ki tudi tistim, ki napisa ne umejo, kakor cvet na cvetlici naznanja duh, ki ondi veje. Ko je bil svoje dni „Brenčelj“ prišel v Kamnico in videl na novem poslopju napis „Volksschule“, mislil je, da je ta šola za volke, pa se je jako motil; ko bi bolj nemški zastopil, bi iz tega napisa bil izvedel, da je to šola za Kamške slovenske otroke in ne za volke. Sicer pa še v Kamški šoli ni najslabše; mnogo slabše mora biti po mojih mislih v tistih šolah, ki se edino iz tega namena osnujejo in vzdržujejo, da bi se slovenska deca pomečevala; v katerih mora toraj učiteljeva skrb pred vsem na to obrnjena biti, da otroke nekaj nemških besed blebetati nauči.

Na pravi namen ljudske šole se v takih šolah malo gleda, kajti šolski očetje so popoluoma zadovoljni, če slišijo slovenske otroke nemški govoriti, naj bo še tako slabo. Kakšna pa je takih otrok dušna odgoja, kakšno je njih versko prepričanje, kakšnega bodo značaja, to njih malo briga, saj so večidel le vinčarski in težaški slovenski otroci. Dokler se ne bode v ljudski ali narodni šoli na to gledalo, da se po pametnih pedagoških načelih otroci podučujejo v vseh potrebnih predmetih enakomerno in odgojujejo v krščanskem duhu, katerega bodo se tudi zavedali, dotlej pri nas šola ne bode svojega namena dosegla in družinske razmere se ne morejo zboljšati. Največo škodo od tega ima seveda ljudstvo, ki si pa ne vé in ne more samo pomagati.

Domače novice.

(„Ljubljanskemu Listu“) se je včeraj od nas omenjeni članek v „Laibacher Zeitung“ tako imeniten in potreben zdel, da ga je tudi včerajšni dan v prevodu od besede do besede prinesel. Ker je škoda časa in papirja za take reči, zavrnamo „Ljubljanski List“ na naš včerajšni odgovor „Laibacher Zeitung-i“ ter dostavljamo le še sledeče: „Vajno nemško in slovensko zatrdovanje, da „Ljubljanski dopisovalec“ „Vaterland-a“ molčal je leto in dan“, ni resnično. Preglejte še enkrat liste, znabiti pa le kaj najdeti! Drugekrat pa ne pisarita, kar ne vesta. Dalje dostavljamo v večje pojasnenje: „V dotičnem odgovoru ne najdemo ne enega stvarnega razloga, ne enega vtemeljenega ugovora, ampak zgolj malo dostojne napade na osebo pisateljevo. To je sicer jako lahek način si pomagati, kadar primanjkuje temeljitih dokazov; vendar so to doslej delali samo rokovnjaški listi, pri resnih časnikih tega ni bilo, in še manj bi bili kaj takega v kakem uradnem listu iskali. Nedostojna pisava v omenjenem odgovoru nas je tem bolj osupnila, ker nam bode vsak nepristransk čitatelj pripoznal, da smo se po vsej moči ogibali vsakterih osebnih napadov in da smo v članku, ki je tako silno razjaril „Laib. Ztg.“ gledé sostave volilnih imenikov, naravnost omenjali, da deželnega predsedništva pač ne zadeva nobena krivda. Ker tudi danes smo še prepričani, da bi bilo deželno predsedništvo, ako bi bilo vprašano, to reč pri Metliki ravno tako razsodilo, kakor v Zaporecah in Kamniku. Kaj več, kakor to mrvice, uradnemu listu ne moremo odgovarjati, ker nikakor nočemo vračevati z mero, s katero nam se je včeraj merilo.

(Kapelica sv. Cirila Metoda) v cerkvi Jezusovega srea v Ljubljani bode v teku bodočega tedna dovršena. Stene in obok so gotove; altar prekrasen v gotskem slogu je sedaj v delu in se dovrševanje taistega bliža svojemu koncu. Načrte za to kapelico je izdelal g. inženir Wagner v Gradci brezplačno. Altar je izgotovil po Wagnerjevem načrtu tukajšnji mizarski mojster g. Hansel v kolodvorskih ulicah. Pozlačevanje prevzel je tukajšnji slikar g. Borowsky. Podobi sv. Cirila in Metoda naročeni ste v Monakovom pri Mayerju, oni dve sv. Mohorja in Fortunata pa v Inomostu pri Voglnu. Kamnoseška dela oskrbel je tukajšnji kamnosek g. Peter Toman, okna pa g. Kolman. Konečno omeniti nam je še prekrasnega tlaka v kapelici.

(Sinoči je bil sklep) osemndnevne pobožnosti na čast Jezusovega srea v tukajšnji nunki cerkvi.

(Prišli in zaprli) so sinoči več mestnih barab, ki so si mislili v Marijaherjevi kavarni na Dunajski cesti napolniti žepe z Marijaherjevimi denarji. Privrili so se namreč že pozno v kavarno in čaja

zahtevali, s čemur so mislili kavarnarja v kuhinjo spraviti, kar se jim je tudi posrečilo. Komaj je bil on zunaj, so mu že spraznili miznico, v kateri je bilo 7 do 8 gld. Marijaher jih je pa ravno še pri miznici zasačil iz kuhinje povrnivši se in je brž vse izhode zaprl, sam pa skozi okno svojega stanovanja na cesto skočil in po redarje tek. Tudi te je hitro dobil in ravno o pravem času, kajti tatovi so že bili zunaj; ulomili so jedna vrata. Jeden je vtekel, druge so spravili pod ključ. Naj bi jih le dobro privili, predrznost barab je v Ljubljani že neznosna!

(Nesreča) zadela je rudokopa J. Resnika v Litiji. V jami padeč mu je kamen na glavo, ki ga je takoj do smrti pobil. Pogreb je bil jako slovesen. Več v ponedeljek v dopisu.

(V Krogo na Božjo pot) romali bodo skupno udje „Bralnega društva“ v Železnikih 24. t. m., ako bode vreme vgodno.

(Požar.) Gorelo je v torek popoldne v Češnjicah pri Moravčah. Pogorelo je enemu gospodarju po domače Kramarju, hišno poslopje, pšenica, druga jestvina, skoraj vsa obleka, hlev, pód in lep vezan kozolec. Drugemu, po domače Cesarju, pód, hlev, žitna shramba, mnogo žita in mesovja in več kot 15 sežnjev drv. Živino so rešili. Hvala Bogu, da je vlekel jug. Naj bi bil nasprotni veter, šla bi bila vsa vas, dasiravno je bila brizgalnica hitro pri rokah. Zavarovana sta bila oba posestnika. Pogorela sta tudi dva nezavarovana kozolca polna detelje. Nekateri sumijo, da so zažgali cigani, drugi pa, da tobakarji.

(Ubil se je) Planinski mežnar Rastresen pri belenji zvonika. Hotel je namreč pri uri kazala sneti, pa se je opotekel in padel 20 metrov globoko, kjer je takoj mrtev obležal. Star je bil 24 let in oženjen.

(Naprodaj je) Brunnerjeva gostilna v Novem mestu.

(† Deželne sodnije svetovalec gosp. Stuhce) v Celji, je v petek 19. junija zvečer ob 1/2 7. uri umrl. Pred kratkim se je podal že dalje časa bolelni gospod v Radegundske toplice; toda prihajalo mu je vedno slabše; dal se je prevideti s sv. zakramenti, potem se je povrnil zopet v Celje nazaj. Pokojni gospod je bil slovenski domoljub, da malo takih. Pogreb bo v nedeljo popoldne ob 5 uri.

Razne reči.

— Kujanja med delavci na Moravskem še ni konec in kakor je videti, se bo rajši še po drugih mestih razširilo, kakor pa da bi tu prenehalo. Včeraj zbirali so se v „Augartnu“, od koder so k županu moža poslali, da zahtevajo deseturno delo. Ne dolgo na to prišli so v obrtniški urad delavci iz Hebblethwaitove tovarne z naznanilom, da so tudi že delo postavili, ker tudi le 10 ur delati želé. Ravno take želje imajo delavci po drugih tovarnah, posebno pa tkalci in mizarji. Iz tovarne za železne stroje prišli so delavci prosit, da naj bi se odpravil čas oddihljeju odločen. V „Augarten“ je prišlo redarstvo in je delavce razgnalo. Ob 1. uri popoldne imeli so zopet ondi shod napovedan; pa so vojaki „Augarten“ obkolili in niso nikogar notri pustili. Zbrali so se pa tudi tovarnarji, ki so se toliko zjediniili, da bi se delavcem ponudilo za normalni delavnik od 6. ure zjutraj do 6. ure zvečer z oddihljem 1/4 ure dopoldne in celo uro opoldne, kar bi znašalo 10 3/4 ur za delo; kar bi pa potem delavci več delati želeli, delali bi za posebno plačo. Delavci pa s to ponudbo nikakor niso zadovoljni in zahtevajo le 10 ur. Fabrikantje so se pa tudi med seboj zmenili, da ne bodo za nič odjenjali in so ob enem vse preskrbeli, kar se jim je potrebno zdelo, da bi zopetne surovosti delavcem radikalno zabranili.

Narodno gospodarstvo.

„Azienda“, avstro-francosko društvo za zavarovanje življenja in rent, imelo je 10. junija svoj občni zbor. Iz došlega nam letnega poročila tega v resnici vzorno vojenega zavoda, ki si je tudi v naši domovini tako hitro razširil in to ne po krivici, je razviden velikanski napredek tega društva. Poseben razvoj videti je pa v poslednjih letih, kjer se je celó sprejem obeh vzajemnih društev „Vaterländische Lebensversicherungsbank“ in pogojno tudi „Patria“, o kateri se je tu pa tam že sumljivo govorilo, na pravo slavo za „Aziendo“ in njeno upravnništvo obnesel, ob enem je pa to tudi dokaz, da za trdno stališče kakega društva ni boljšega nego zadosti premožna delnična glavnica, ktera je tukaj obema zgoraj navedenima društvoma zopet na noge pomagala. V resnici ni bila malenkost od „Vaterländische Versicherungsbank“ prevzete rizike na današnje tako vgodno stališče pripraviti, pri vsem tem pa tudi še tako vgodne svršetke doseči, za kar gre edino le ravnateljstvu in upravnemu odboru za-

hvala. Da je to gola resnica, razvidno je iz letnega sporočila za leto 1884. Društvo je dobilo več nego za 6.677.645 goldinarjev ponudbe na zavarovanje, za 1.641.679 gold. več memo lanskega leta; od teh se je sprejelo in zavarovalo 5.117.397 gold., toraj za 1.106.766 gold. več nego lansko leto. Zadrustvo na preživenje se je letos zdatno omejilo ter se je vsa pozornost večinoma obračala le na zavarovanje do smrti in na dočakanje določene starosti in to z najboljšim vspehom.

Cisti prirastek v tem oddelku znaša za l. 1884 2.158.250 gold., vstevši nasprotna zavarovanja sprejeta od „Patrije“ pa 7.545.412 gold. Skupno zavarovanje društveno za leto 1884 znaša pa 36.541.887 goldinarjev. — Premije vrgle so leta 1884 po odstetji premijske reserve, ki jo je „Patria“ povrnila v znesku 818.925 gold., še 678.127 gold. in so se proti lanskemu letu za 165.532 gl. dvignile. Skupni dohodki s sprejetimi rezervami lanskega leta so znašali 4.653.232 gold. Poslednje so se povišale na 2.767.755 gold., t. j. za 150.515 gold., s pristetimi rezervami za sprejeta nasprotna zavarovanja pa na 3.585.766 gold., toraj za 968.526 gold. več kakor prejšnje leto.

Pri izdajkih zapisani so stroški za pridobitev poslovanja v polnem izdanem številu; enako določno zapisale so se tudi vse one svote, ki so bile potrebne za dovršitev sprejetih portfeljev. Leto 1884 sklenilo je svojo bilanco z dobičkom 146.655 gold. Po odbitku postavne svote za 5% obresti delniške glavnice s 4 gold. v zlatu na delnico, odkazalo se je 35.000 gld. posebni rezervi in 8805 na nov račun. Opomniti nam je še, da ima društvo aktivnega premoženja 12.123.991 gld. 14 kr. Po zadobljenem absolutoriji izvoljeni so bili gg.: Konstantin knez Czartoryski in Kalikst knez Poninski v opravnih odbor; J. Hönigswald, L. Weinman in L. Zels za člane; E. Boisson in B. Gross pa za namestnike v pregledovalni odsek za leto 1885. Zastopnik tega društva za Kranjsko, Koroško in Primorsko je g. J. Prosenec v Ljubljani. Dividenda za leto 1884 po 10 frankov na delnico izplačevala se boče od 1. julija počenši.

Telegrami.

Madrid, 20. junija. Vlada je uradno razglasila, da se je kolera prikazala. Ljudje so to objavo z veliko nevoljo sprejeli. Množica je žvižgala, kričala in črne prapore razvijala. Orožnike ometavala je s kamenjem. Ko so jih nekaj zaprli, so se drugi razšli. Kralj hoče na vsak način v Mureljo, ministri mu pa odsvetujejo.

Madrid, 20. junija. Včeraj jih je tukaj pet zbolelo jeden pa umrl za kolero. Po pokrajinah zbolelo jih je 700 umrlo pa 300 za kolero.

Berolin, 20. junija. Cesar Viljem odide jutri v Emske kopeli.

London, 20. junija. V Cliftohallu zgodila se je nesreča v premogovih jamah. 170 ljudi je ponesrečilo.

Umrli so:

15. junija. Leopold Kostelac, čevljarjev sin, 7 mes., Križevniške ulice št. 7, vsled katara v črevesu. — Franc Železnikar, delavčev sin, 6 let, Križevniške ulice št. 9, sušica. — Franc Simončič, delavec, 34 let, Poljanski nasip št. 48, jetika.

16. junija. Alojzija Kodran, delavčeva hči, 10 dni, Reber št. 7, božjast.

17. junija. Matija Žitnik, kajzarjev sin, 4 mes., Illova št. 9, božjast.

18. junija. Dora Brunčič, čevljarjeva hči, 2 leti, Vegove ulice št. 12, jetika.

V bolnišnicah:

13. junija. Marija Steinmann, delavčeva hči, 11 mesecev, Melectasis pulm.

14. junija. Jožef Vovk, čevljar, 39 let, jetika.

16. junija. Peter Majdič, delavec, 61 let, jetika.

Tuji.

18. junija.

Pri **Maliču:** Arnold Weissmann, trg. pot., iz Vratislave. — Dr. Gustav Kohn, zasebnik, iz Dunaja. — Hirschmann in Grünhut, trg. pot. iz Dunaja.

Pri **Slonu:** E. Winter, trg. pot., iz Frankobroda. — Brand in Biener, trg. pot., z Dunaja. — Lovrene Hans, na-

takar, iz Gradea. — Miroslav Stokk, notar, z Ogerskega. — Egidij Janscha, speditör, iz Reke. — P. Famesard, zasebnik, iz Reke. — Josip Pilepič, zasebnik, z družino, iz Carlopaga. — Marija Schaute, gojzdarjeva soproga, iz Hammerstiela.

Pri **Bavarskem dvoru:** Miroslav Heimann, tovarniški vodja, iz Halleina. — Franc Bergmann, župnik, s Kranjskega.

Pri **Južnem kolodvoru:** Fr. Pallardi, trg. pot., iz Monakovega. — G. Gutmann, kapitan, s soprogo, iz Trsta. — Lina Fonda, uradnikova soproga, iz Albone. — Marija Pratter, zasebnica, z družino, iz Carpana.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

20. junija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	82 gl. 55 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	83 „ 10 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ 40 „
Papirna renta, davka prosta	99 „ 15 „
Akcijske avstr.-ogerske banke	857 „ — „
Kreditne akcije	288 „ 40 „
London	124 „ 30 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleonid.	9 „ 85 1/2 „
Ces. cekini	5 „ 86 „
Nemške marke	60 „ — „

Za kapelo ss. Cirila in Metoda v novi cerkvi Jezusovega presv. Srca v Ljubljani

so darovali č. gg.:

Lovro Rožman, duhovnik v Žabnici.	5 gl. — kr.
Anton Smrekar, župnik v pokoji v Kranji.	2 „ — „
Jožef Belar, župnik v Hotedersici.	4 „ 80 „
Urh Zupan, duhovnik v pokoji v Mošnjah.	10 „ — „
Janez Sakser, kurat na Goričici.	2 „ — „
Simon Žužek, župnik pri sv. Katarini v Topolu.	5 „ — „
Janez Skubic, župnik v pokoji v Mirni Peči.	5 „ — „
Rihard Frank, kanonik v Rudolfovem.	10 „ — „
Janez Čibašek, župnik pri sv. Vidu nad Cérknieco.	2 „ — „
Andrej Škrabec, kanonik v Rudolfovem.	10 „ — „
Lovrene Oblak, duh. pomočnik v Cerkljah.	5 „ — „
Peter Piacentini, duhovnik v Gorenjih Žicah.	1 „ — „
Janez Mazgon, duh. pomočnik na Jesenicah.	2 „ — „
Jurij Dernovšek, duh. oskerbnik v Želimljah.	2 „ — „
Janez Kljun, duh. pomočnik v Šentvidu pri Zatičini.	3 „ — „

Ogrsko-francosko zavarovalno društvo

„Franko-Hongroise“,

društveni imetek gld. 8.357.567,

zavaruje

proti škodi po toči

proti najnižji zavarovalnini, koje se prva polovica pri sprejemu police, druga pa le v tem slučaju vplača, ako zavarovani plod poškoduje toča.

Oglasila sprejema le kratak čas še glavni zastop za Kranjsko v Ljubljani, Valvazorjev trg št. 5, in v prodajalnici železnine gg. Terčeka & Nekrepa na mestnem trgu št. 10.

Zavarovalnina se tudi lahko po žetvi poravná.

„AZIENDA“,

avstrijsko-francosko društvo za zavarovanje proti elementarnim nezgodam na Dunaji.

Društveni delniški kapital znaša 6 milijonov frankov (2.400.000 gld.).

„AZIENDA“ zavaruje proti

škodi po toči

po najugodnejših pogojih in za trdne premije, ne da bi se imelo pozneje še doplačevati. Premije se odmerijo kolikor mogoče cenó in kdor precej plačati ne more, se mu dovoli do konca septembra obrok k plačilu premije.

Oglasila za zavarovanje sprejemajo se pri

glavnemu zastopu „AZIENDE“ v Ljubljani,

Slonove ulice šte. 52.

JOSIP PROSENC,

glavni zastopnik.

NAZNANILO.

Najino prodajalnico na drobno je treba nekaj prezidati in ta poprava se ne dá dalje odlašati. Zato nama je želeli, da svojo

zaloga poletinskega in modnega blaga

hitro kolikor moči zmanjšava. Iz tega vzroka sva ukrenila, dotično blago od današnjega dne počenši skozi štiri tedne prodajati po znatno

znižani ceni.

Vljudno vabeč na mnogobrojno obiskovanje najine prodajalnice in na obilna pismena naročila, ktera bodeva najsolidneje zvrševala s poštnim obratom, priporočava se najvdaneje

V Ljubljani, 3. junija 1885.

KRISPER & URBANC.

Mestni trg št. 14, Pod trančo št. 2.

V Katoliški Bukvarni v Ljubljani

se dobiva knjiga:

„Ne v Ameriko!“

Spisal Jak. Aléšovec.

Cena 1 gl., po pošti 5 kr. več.

Slomšekovih zbranih spisov

IV. knjiga:

„RAZLIČNO BLAGO“,

ravnokar izdana, dobiva se pri izdajatelju čast. gosp. Mih. Lendovškemu v Makolah (Maxau bei Pöltschach) po 1 gld. s poštnino vred. Tržna cena po knjigarnah ji je 1 gl. 40 kr. za trdovezan, 1 gl. 30 kr. za broširan iztis. — Obsega tri oddelke: I. „Šola in odgoja“, str. 180; II. Narodna politika in narodo gospodarstvo, str. 183—354; III. Razna tvarina, str. 357—428.

Gostilna na prodaj!

Stara, vsakemu dobro znana gostilna v **Rudolfovem**, ležeča na prijaznem kraju ki obsega dve tik druge stoječi hiši, dobro zidani, sprostornimi sobami za gostilno, z lepim vrtom in prav romantičnim razgledom. Tudi je zraven prav dobra ameriška ledenica, in obzidano in s šipami obdano kegljišče, in dve lepi sobi za prenočišče tujecev namerava podpisana iz proste roke, zaradi bolhnosti prodati.

Pogoji se pri lastnici natančneje zvedó ustmeno ali pa pismeno. Čas za kupee je do 1. septembra 1885 odločen.

Rozalija Bruner,

lastnica.

Umetne

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.